

MIGUEL MARTÍ I POL / ROSA MARTÍNEZ
J. RUBIO NOMBLOT / FLORIANO DE SANTI

ESBÓS DE LLETRA A ANTONI MIRÓ

1 9 9 3

museu d'art contemporani d'elx

ESBÓS DE LLETRA

museu d'art contemporani d'elx

© DELS AUTORS

© D'AQUESTA EDICIÓ:
MUSEU D'ART CONTEMPORANI D'ELX
AJUNTAMENT D'ELX/REGIDORIA DE CULTURA

AMB DISSENY

FOTOS: PACO GRAU

FOTOLITS: GRAFIART

IMPRÈS: ARTS GRÀFIQUES ALCOI

Toni Miró, que dic, escolta això:
la impertinent verbotat del temps
és un parany devastador i obscè
i tu que ho saps passes de llarg i escrius,
lúcidament, part dellà del mirall.
Minucios, dibuixes claroscurs
damunt la pell cansada i vehement,
perquè la llum penetri pel teixit
incert dels anys i escampi claredats
molt més enllà de l'horitzó fal·laç
d'aquest vaivé d'un viure trepidant
sempre abocat a l'anorreament.
¿De quin secret pou de silenci treus
el lluminós i perennal sentit
de cada gest, de cada moviment?
Astut i greu, ¿l'absentes del brogit
per convertir qualsevol traç en foc
i esdevenir més tendre i reptador,
o bé descrius paràboles de vent
per incitar la pluja i el neguit
a definir correctament el rumb?
Símbols i espai combinen el diseg,
l'esclat del roig i el sentiment del blau
que només tu saps mestrear, discret,
per desvetllar l'enigma tortuós
de qualsevol misteriós esguard
i així desfer, sense ni moure els dits,
tot l'enfilall d'adverses solituds
que com un jou ens lliga i ens sotmet.
Pregunto molt i tu sempre respons
i és seductor dialogar amb el buit
de mi mateix cap on m'atreus, tossut
com un infant solemne i desimbolt.
Pregunto mol i em fa de tornaveu
la nuditat del cos i de la ment
que cap mirall no encerta a reflectir
fora d'aquell que m'ofereixes tu.
Et penso lluny, Toni Miró, i escric
desavesat de tot, tancant els ulls
força sovint per no trencar l'embruix
i aprendre'm més, com qui desfà camí
per repensar la nosa del futur
sense el temor de tópics sobresalts.
Et penso molt, amic llunyà, i em plau
conversar amb tu silenciosament
per convertir la quietud en cant
i guanyar espais de música subtil.
Tot s'esdevé prement la solitud,
configurant ardidament els mots,
renunciant a l'oripell i al fast
per assolir l'esclat essencial;
tot s'esdevé de claredats endins
i el repte, el crit, la turpitud i el goig
no són sinó d'aurèola del llamp
amb què podem, potser, combatre el vell
parany del temps, verbós, impertinent
i, al capdavant, obscè i devastador.

SÈRIE: PINTEU PINTURA
SÈRIE: VIVACE

Mirades bastides, acoblades, carregades de contingut crític. Pintura feta d'imatges arrancades d'una crònica quotidiana i de la història del poder i de la cultura. Llenguatge articulador d'un pensament rigorós i visiblement objectivat. La pintura d'Antoni Miró és, per si mateixa, una mirada i el seu contingut un món de significat que es basteix sobre un món de mirades.

La seua prodigiosa iconografia es troba farcida d'objectivacions al·lusives a l'**abús de poder**, al l'**opressió**, a la humiliació del **sexe** pels diners, a la passió desencadenada de la **guerra**, del **dolor** i de la **mort**. Antoni Miró tria la imatge adequada per al seu impactant missatge visual, de vegades dels "massmedia", però se serveix també de la figura històrica, del símbol encunyat en el temps i, fins i tot, d'uns altres d'assimilats per la cultura popular. Celada de cavaller, les restes d'un plomell, l'àguila, fragments d'armadura, bandera, revólver, puny... són elements gràfics que intervenen en l'obra "Repressió no, cultura sí", que desenvolupa entre 1982 i 1985.

El pintor intervé en la selecció prèvia de la imatge, en la seua classificació, associació i projecció, de marena que idea i imatge s'hi mostren unides en un indiscutible missatge racionalitzador a través del qual el conscient i l'inconscient col·lectiu queden reflectits.

Hi apareixen imatges descontextualitzades, al servei d'una iconografia **pop** que fa del convencionalisme realista una experiència visual activa i contemporània. L'artista assaja nous procediments de lectura entre el material seleccionat i mira de desentrançar, mitjançant una peculiar articulació, significats nous. El fet que els elements s'hi donen prèviament no redueix aquestes imatges a una simple combinatòria.

"Pinteu pintura" és el nom donat per Antoni Miró a l'obra que realitza des del 1980. Pintures, gravats, cartells, metal·lografies, a través de les quals ha desenvolupat temes com ara "Les mirades", "Els cossos", "Les mans". En tots hi havia un element iconogràfic centralitzador d'intencions, al voltant del qual giraven conceptes i interpretacions d'una ment sagaç i d'un ull penetrant.

Antoni Miró va néixer a Alcoi, Alacant, el 1944. Viu i treballa a Mas Sopalmo. Autodidacta, pintava des de ben jove. Tenia setze anys quan va obtenir el Primer Premi de Pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. Als vint-i-un anys va fundar el Grup Alcoiart i el 1972 el grup Denúncia. En un principi va desenvolupar la seua activitat artística amb sèries com ara "Les Nues", "La fam", "Els bojós"... L'any 1969 realitza "Vietnam" i "mort", el 1970 la titulada "Realitats" i "Home", "Amèrica Negra" el 1972, i el 1972 "El Dòlar" és protagonista.

L'obra d'Antoni Miró és un compendi enciclopèdic d'"Art i Història" en una combinació de signes, símbols i gestos que configuren una visió acusadora i de denúncia. Les tècniques que utilitza no són pas tradicionals, com tampoc ho són els estils que hi fa servir.

Fa ús del "pop art", de l'"op art" i, fins i tot, del "cinètical art" en la manipulació d'imatges i experimenta tècniques i procediments amb els quals aconsegueix una plasticitat amb condicions d'eficàcia suficient en el pla comunicatiu.

La lluita per la cultura presideix la seua intencionalitat plàstica. "És un art amb intenció de servei humà", ha afirmat Antoni, a qui preocupa la incultura de la gent. El plantejament li exigeix comunicar-se de la manera més directa intentant no caure en el punt límit que l'invalida per a seguir pintant.

En la seua "Pintura objecte" conjuga fragments de quadres de Velàzquez, de Picasso, Mondrian, Miró, Dalí, El Bosco, Tiziano, Goya, Bacon, Mondrian, Margritte... al servei de qui fa filosofia sobre l'art mateix i sobre les seues múltiples connotacions amb una extrema economia expressiva. Fa tisorades, talla, superposa i oposa, acolora i fa "collage" de la Pintura amb la "seua" pintura. Pren de la primera la imatge que l'Art va

- 6 donar, a través dels temps, al Poder i entra en el cervell de Velázquez amb ulls de Miró i geometries renaixentistes.

Antoni converteix el missatge en "massatge" a la manera que ho va entendre Mac Luhan i amb ell agita, satiritza, acusa, falgel·la i crida les consciències.

En l'escultura en bronze que titula "Home de ferro", realitzada el 1970, volum i densitat serveixen a una megalòmana construcció figural en trànsit de desintegració, a mitjan camí entre el colós i la màquina del poder. El 1968 havia traçat ferros retallats en l'espai i el 1972 "Home i dona" en alumini, ofereix una estructura prismàtica a manera de mural, sobre la denúncia de realitats que oprimeixen l'home. Potser per això utilitza la imatge gràfica, la perspectiva del cartell o del pannel publicitari del consum, tot donant una visió i un judici sobre els grans genets que cavalquen sobre la humanitat.

En la seua pintura la comunicació ens arriba, com en els gravats, en les metal·lografies i en les escultures, en una prespectiva atenta als codis perceptius i comunicatius més simples i populars. hi predominen les gammes de color inherents a les arts industrials. Color directe, pur, depurat i tens. La imatge que fa servir, planimètrica i fotogràfica, l'obté mitjançant processos encaminats a intensificar el missatge amb els recursos disponibles de perspectives i esgrafiats.

Antoni Miró pinta en solitud. Primer és la idea que sorgeix en la seua ment. Després vindrà la documentació en llibres, periòdics, revistes... sobre allò que desenvoluparà, i en el procés poden passar setmanes, mesos... Després intervé el dibuix i fa esbossos i superposicions i combinacions fins a arribar al punt en què la idea conclou el seu procés de realització en la plasmació d'un discurs històrico-conceptual i visual. "Tarde molt en l'elaboració definitiva, és un concepte d'honestedat". Com ha assenyalat Vicent Aguilera-Cerní "su trabajo pertenece al campo de la cultura comprometida, que en el terreno de la plástica aspira a conseguir una comunicación eficaz". No hi ha dubte que aqueixa comunicació, de vegades impositiva, l'assoleix plenament en virtut de l'empremta amb la qual encunya un estil d'associar les imatges que el fan rotundament identificable.

Antoni Miró, és fidel al treball i a l'esforç permanent. El seu abocament a les finestres de la història i de l'art comporta una assumpció de situacions i d'accions que la seua retina, peculiarment caleidoscòpica, fixa i esquematitza amb rigor conceptual. La vocació artesanal, metòdica, garanteix un acabat perfecte.

En l'obra d'Antoni Miró el tractament de la imatge admet la seua fragmentació, la seua seriació o projecció il·limitada. Quant a la gamma de color que usa a partir de la dècada dels vuitanta és menys restringida, pel fet que la imatge l'obté mitjançant procediments de tintes planes.

Materials, fotografies de fotografies, paper, motius estilístics, són elements configuradors d'aquesta imatge convertida en mirada que és la seua obra. Potser per això la seua comunicació s'imposa i es nega a ser penetrada. El missatge és categòric i parla amb llenguatge actual sobre temes dominants de sempre. *Collages*, desajustos, matissos, formes i signes, figures. Tot es troba a disposició del creador per a aconseguir un producte plàstic visual dotat d'un nou sentit executor d'una nova plàstica.

L'artista assaja nous procediments de lectura entre el material seleccionat i mira de desentranyar significats nous. El fet que els elements s'hi donen prèviament no redueix aquestes imatges a una simple combinatòria. La relació és de motius, de tècniques i de materials i tot això dibuixa una rigorosa metàfora. La vivacitat plàstica, la seua qualitat d'estímul imaginatiu és el motor que sosté la creació artística d'Antonio Miró i el repte permanent que té plantejat la seua obra.

Antoni Miró (Alcoi, 1944), amb el seu gust a perfeccionisme insobornable i a literàries interpretacions, ens obliga, en certa mesura, a replantejar-nos molts dels tòpics que s'han anat creant al voltant de l'evolució de les arts. Al remolí d'innovacions centrades molt més a sobrepassar el colp d'efecte del moviment precedent que no a expressar opinions o sentiments propis, cal contraposar el treball lúdic, mut i sempre crític d'una sèrie de magnífics pintors que, als anys seixanta, van donar un sentit a les inquietuds que es van generar en la civilització de consum, en la cultura de masses i en les identitats amenaçades. Antoni Miró, tan pròdig en exposicions a l'estranger com a absent de les sales madrilenyes, ha mantingut la lucidesa d'aquelles visions que avui ens semblen profètiques i la seua temàtica ha evolucionat al compàs dels canvis. La seua pintura, però, es fonamenta sobre un rigorós respecte pels guanys tècnics i estètics del "pop": una imatge impactant, tributària o precursora del missatge publicitari, un ús acurat del color, que forma grans plans i un dibuix impecable, la fredor del qual té la virtut d'emfatitzar el seu caràcter crític. La trajectòria d'Antoni Miró està, doncs, jalónada d'obres que reflexeixen preses de consciència, temes concrets (que no pas puntuals, ja que sempre hom hi trobarà un missatge més pregon) i en aquesta exposició poden contemplar-se, juntament a la seua obra més recent, alguns quadres de la sèrie "Pinteu pintura", en la qual Velázquez, Miró, Gaudí i, sobre tot, Dalí (i Gala i Freud) omplin les teles d'imatges mítiques. "Vivace", la sèrie que ara inicia Antoni Miró, té un atractiu especial. El pintor, que s'ha submergit en una poesia molt més constructiva (encara trobem ressons d'aquella frase que va pronunciar fa anys: "Pinte precisament allò que no m'agrada"), imagina espais d'atmosfera incontaminada i basteix formes estilitzades, l'esbeltesa de les quals, més que suggerir-nos un present amenaçador, ens transllada a un món ple de respostes.

JAVIER RUBIO NOMBLLOT

Quan observem els perfils obscurs que poblen els aiguaforts, les litografies i les serigrafies d'Antoni Miró, pensem que ell és un d'aquests artistes que continuen buscant l'enigma que es troba darrere –per exemple– d'una imatge de Picasso, com al més enllà de la representació. És evident en tot això una radicalitat que pot sorgir en les imatges a través de simulacres formals, abandonaments d'intensitat, emocions i sentiment.

L'ambigüitat intencionada que aquesta obra produeix tendeix a realitzar una espectralitat en la qual es fan evidents les precisions del llenguatge –de temperatura gairebé conceptual– i, fins i tot, el buit en el qual està immersit.

Com demostren les obres gràfiques, Miró sembla mirar ara cap al "fragment del passat", en la seua excepció d'arquetipus, que pot assumir el significat d'una de les estructures de la dinàmica del risc continu que la consciència estableix amb la seua obscura arrel inconscient.

La superfície de la tela es converteix en una pantalla sobre la qual fixar imatges retallades, que nodreixen la possibilitat perceptiva dins de la dinàmica significativa de la composició, i de vegades com un moment de lluita contra l'anonimat d'aquestes imatges, contra el fet que siguen senyals merament heràldics.

La mà segura de l'artista valencià que defineix peremptòriament els perfils afilats i fermissims de les figures, dona relleu a la petja viva deixada per una *silhouette*, que ha assolit l'essencialitat d'un concepte i la irrealitat d'una aparició onírica.

Sobretot, en obres com ara *Colom de Pau* del 1988 i *Personatge* del 1990, Miró arriba a teoritzar posicions complexes en les quals es constitueix una *autre* visió, en la qual avançar rítmicament associacions mentals i trencaments formals, amb vista a un resultat ajustat sobre la temperatura del mateix present.

SIRENA D'AIGUAMOLL 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 200 x 100) VIVACE

ESPIGALLS I CORBELLA, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 200 x 100) VIVACE

PARC NATURAL, 1993 (ACRÍLIC-LLENC, 200 x 200) VIVACE

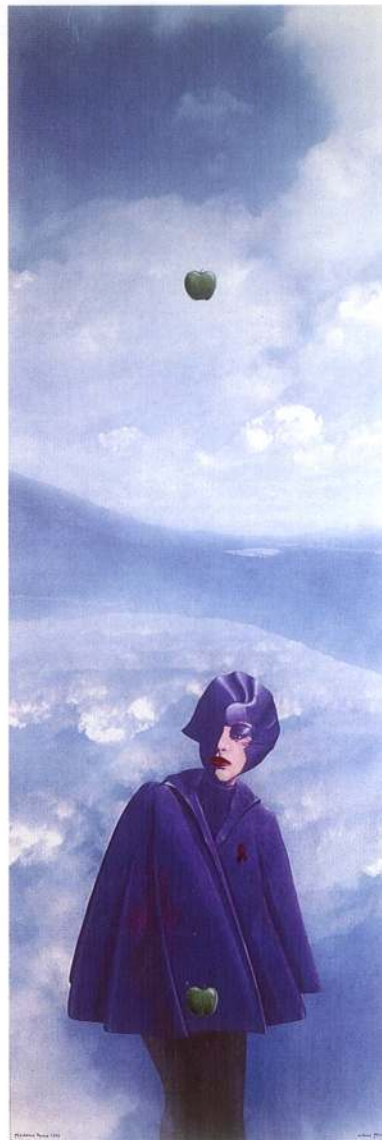
PARC NATURAL, 1993 (FRAGMENT)

PARC NATURAL, 1993 (FRAGMENT)

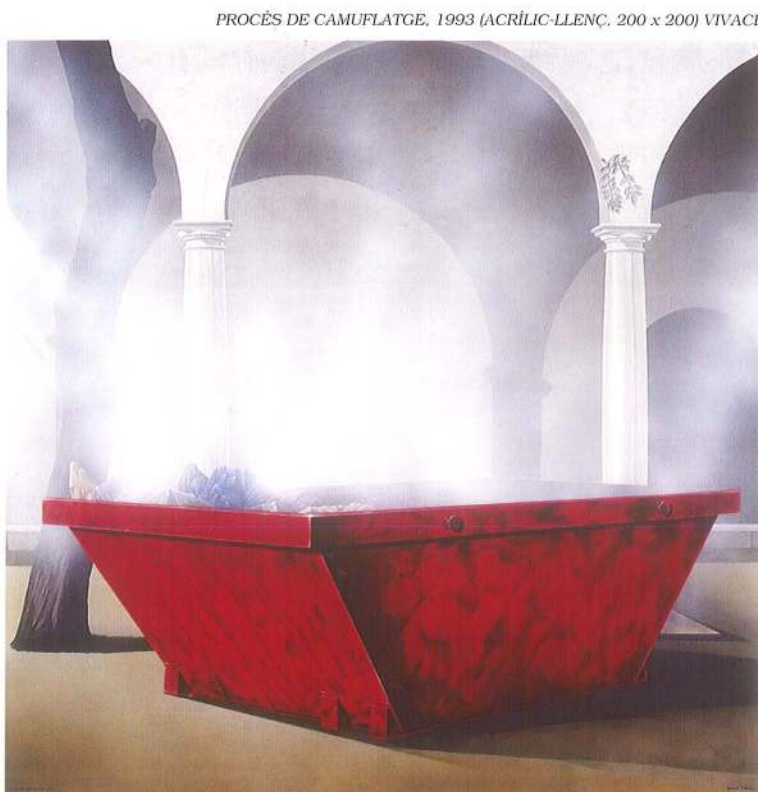
DRETS HUMANS, 1993
(ACRÍLIC-TAULA, 196 x 68) VIVACE

MADAME POMA, 1993
(ACRÍLIC-TAULA, 196 x 68) VIVACE

COSTA BLANCA, 1993 (ACRÍLIC-LLENG, 200 x 200) VIVACE

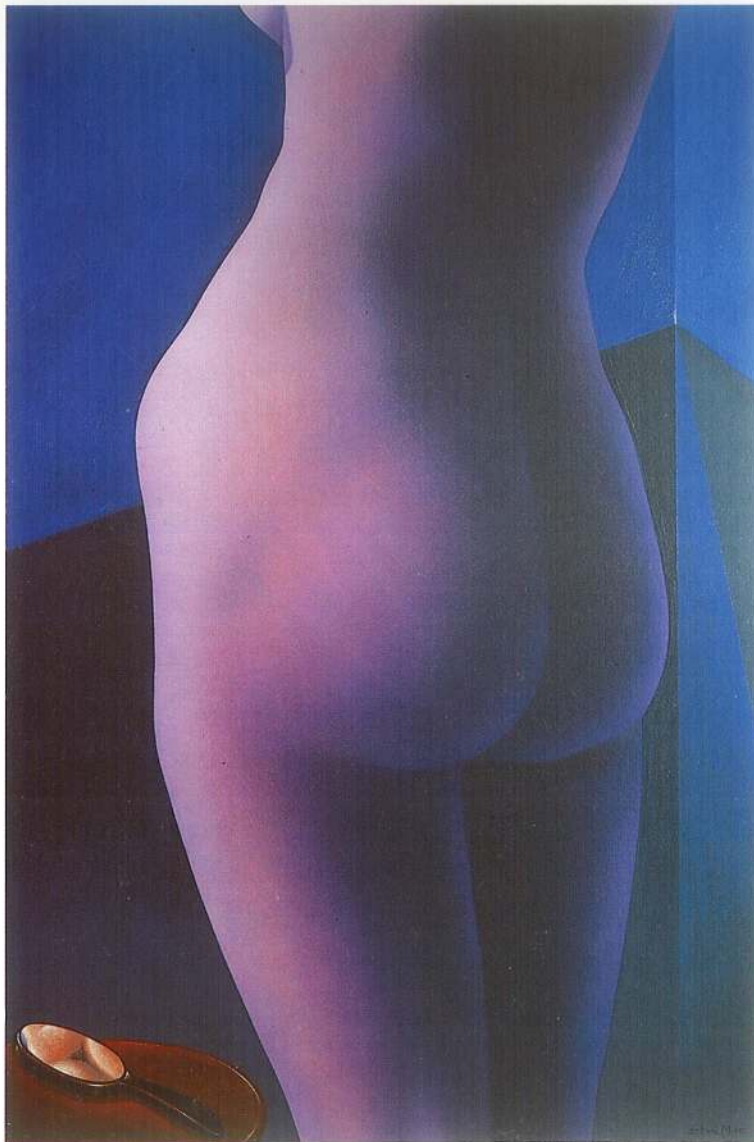
PROCÉS DE CAMUFLATGE, 1993 (ACRÍLIC-LLENG, 200 x 200) VIVACE

TORS ANTROPOMORF ACÉFAL, 1991 (BRONZE, 26 x 47 x 53) VIVACE

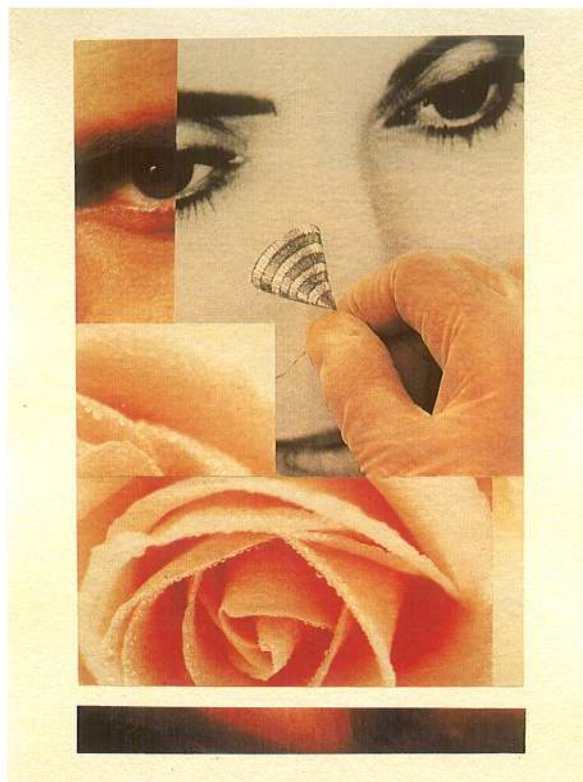
AUSIÀS AL CAPVESPRE, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 100 x 200) VIVACE
 EMPREMES NACIONALS, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 100 x 200) VIVACE

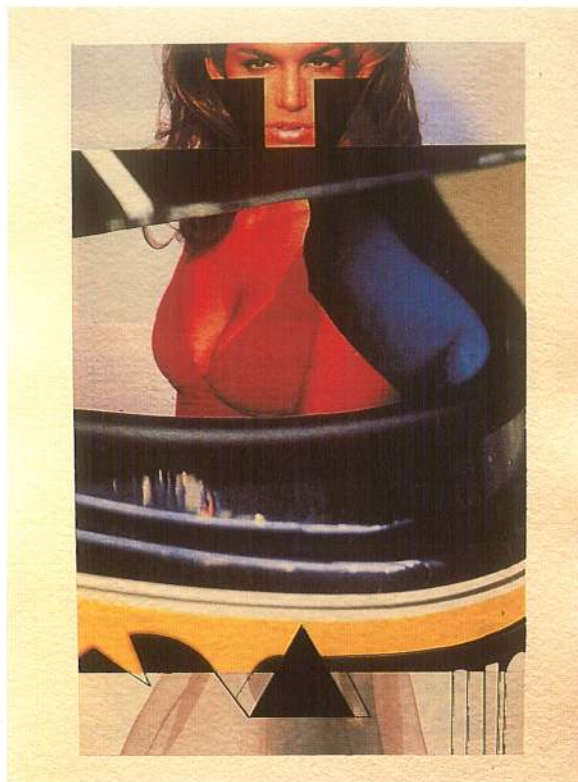
EL MIRALLESPILL, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68) VIVACE

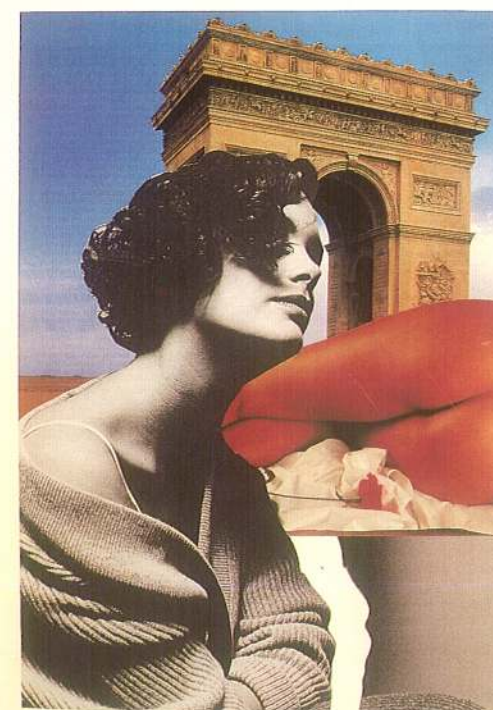
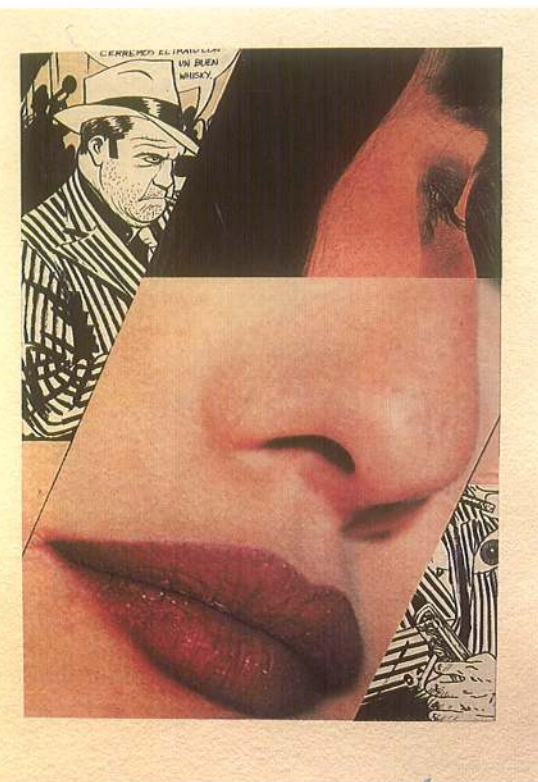
MÚSICA-COLOR, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68) VIVACE

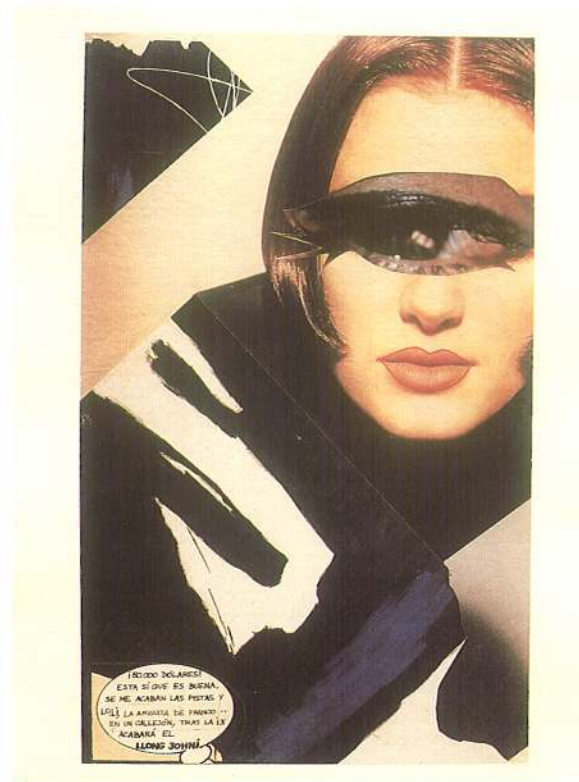
(DIBUIX, FOTO-MUNTATGE)
AGAFATS PEL NAS, 1993
PORTA DE LA TEVA NIT, 1993

XISCLA PRESONER, 1993
L'APAT DE LA FAM, 1993

LLINATGE DE SENYORS, 1993
DORMIM CADA SOMNI, 1993

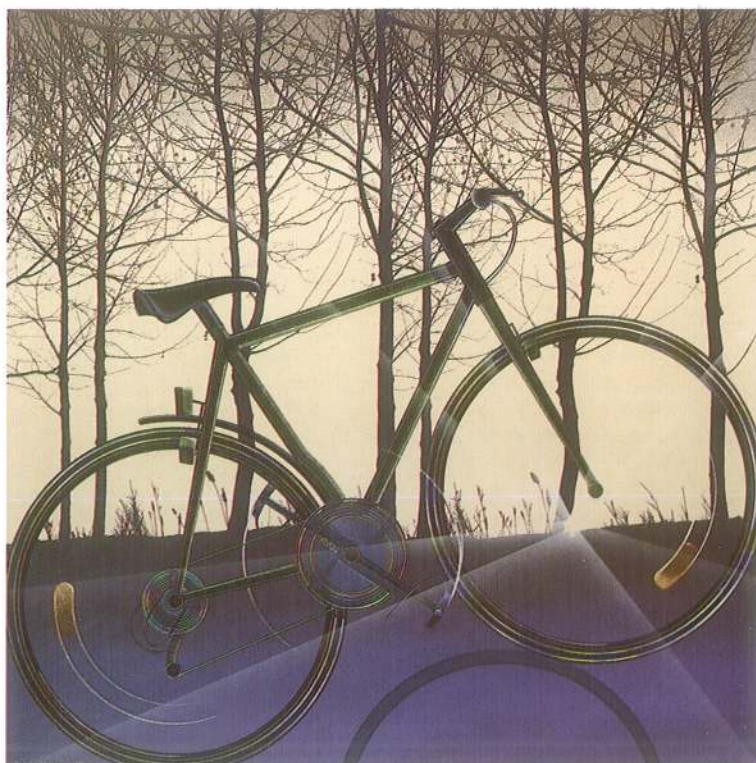

APROPA EL RECORD, 1993
LLINDAR DE LA NIT, 1993

BICI D'AIGUAMOLL, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

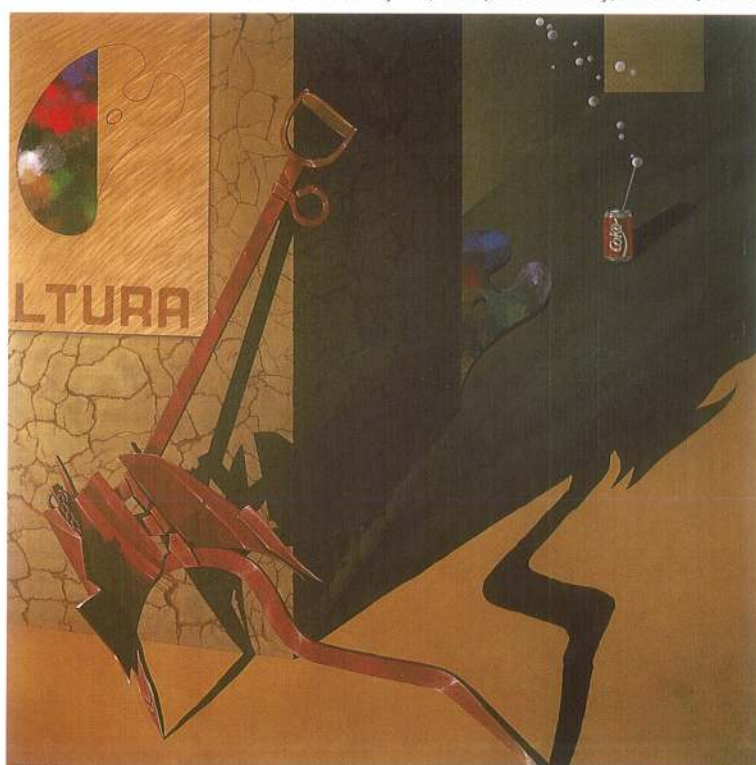
AGRESSIÓ AMESURADA, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

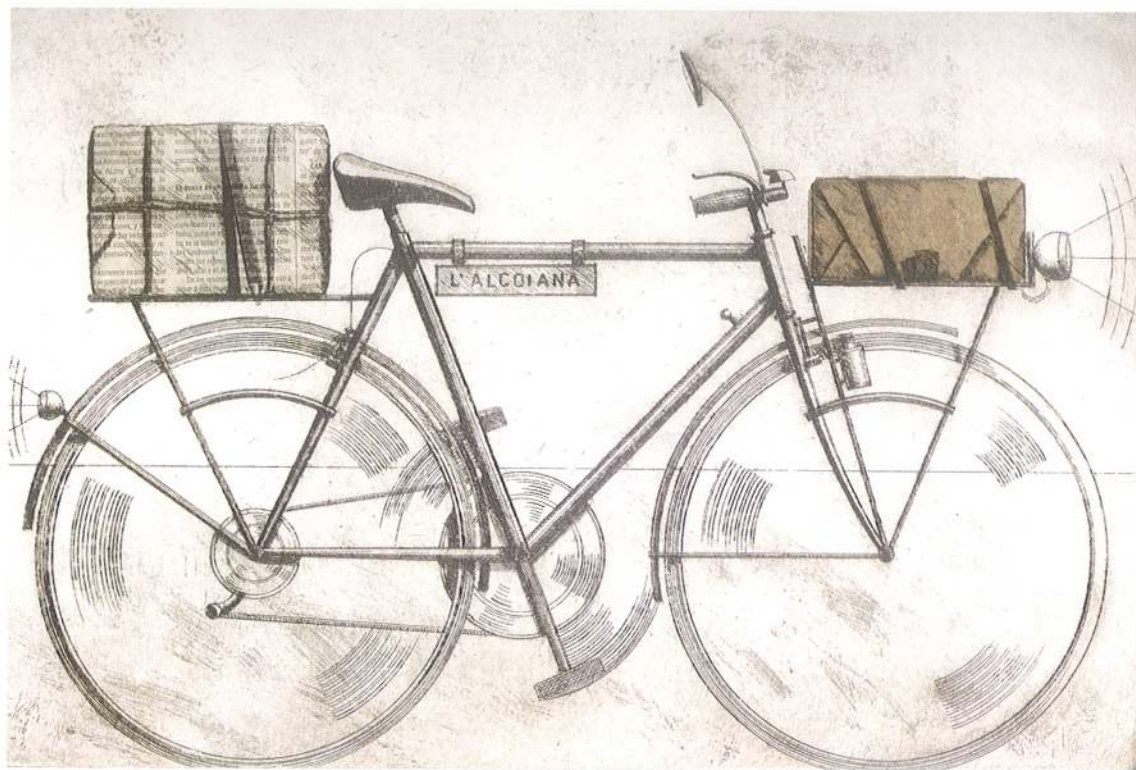

LITORAL MEDITERRANI, 1993 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

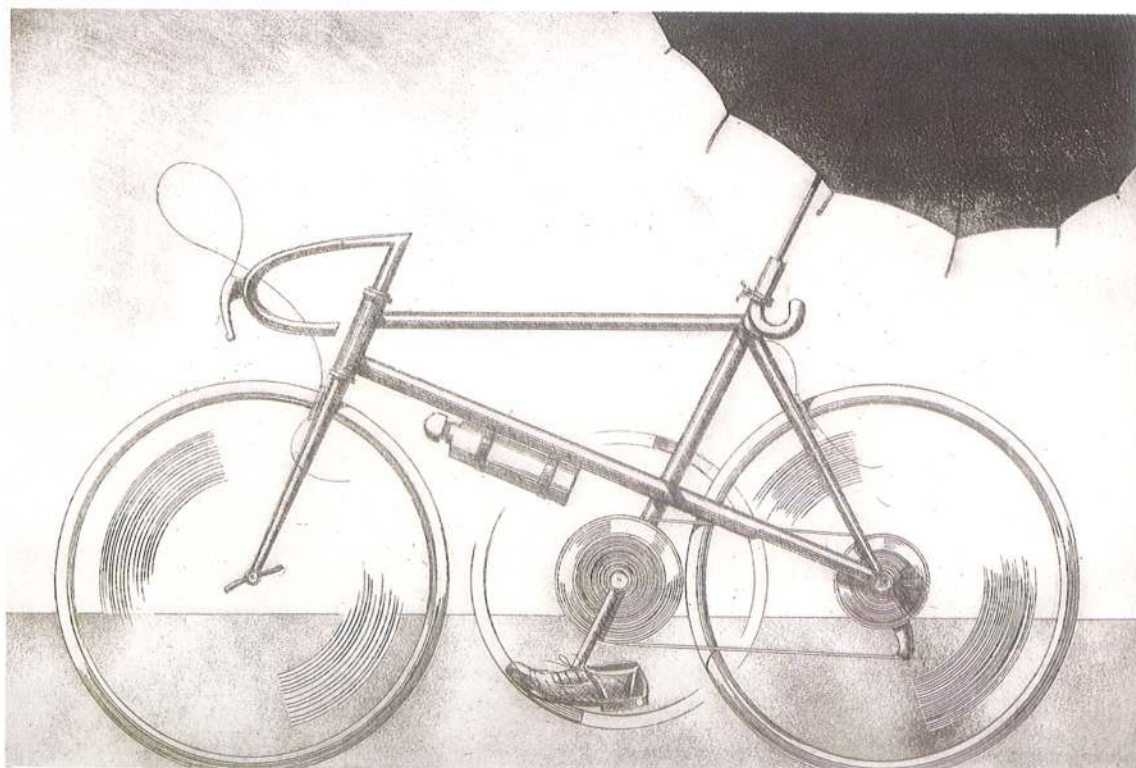
CULTURA AMENACADA, 1993 (ACRÍLIC-LLENÇ, 200 x 200) VIVACE

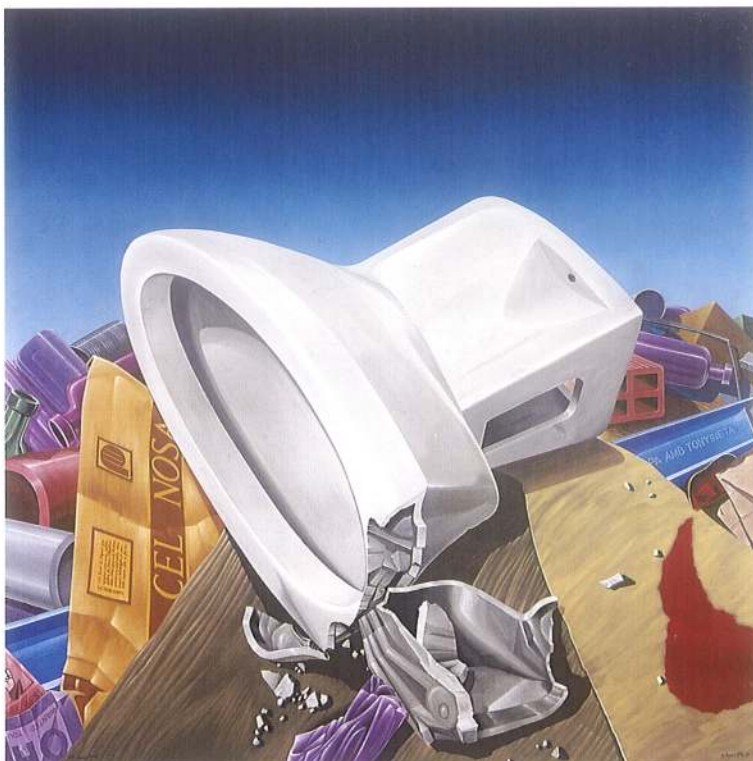

L'ALCOIANA, 1992 (AIGUAFORT, PLANXA 33 x 50) VIVACE

TRANSHUMANT, 1992 (AIGUAFORT, PLANXA 33 x 50) VIVACE

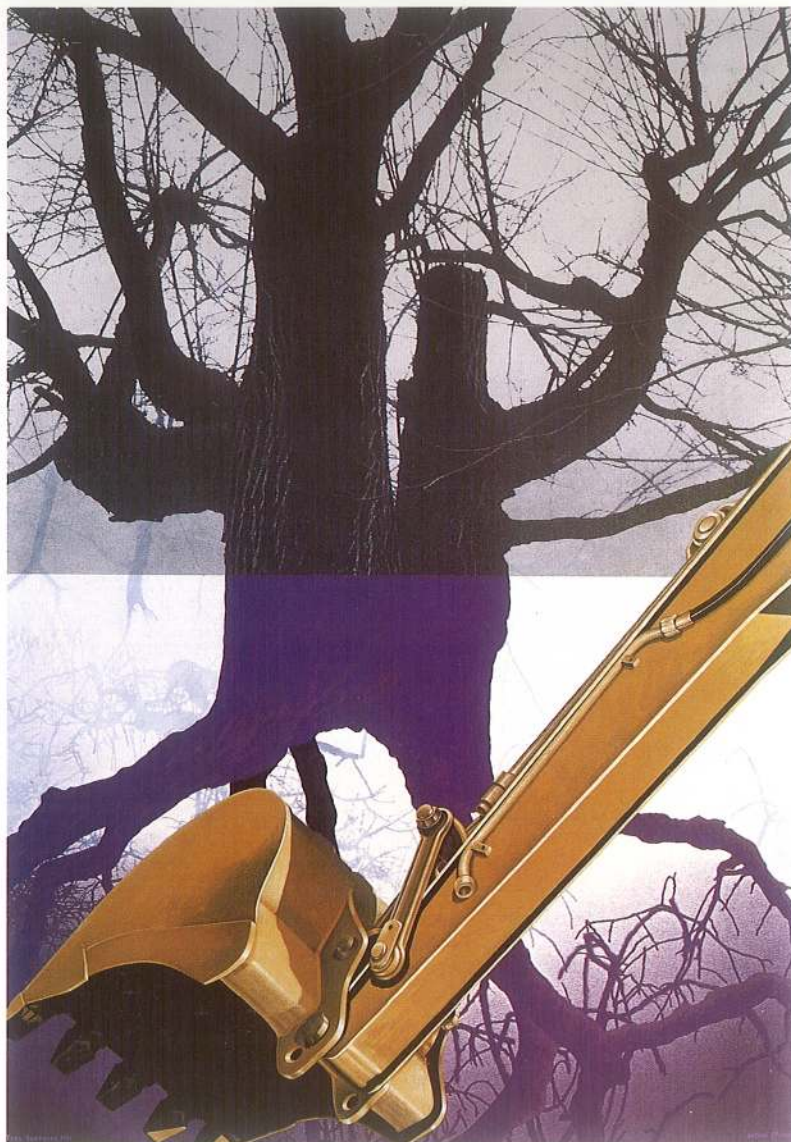

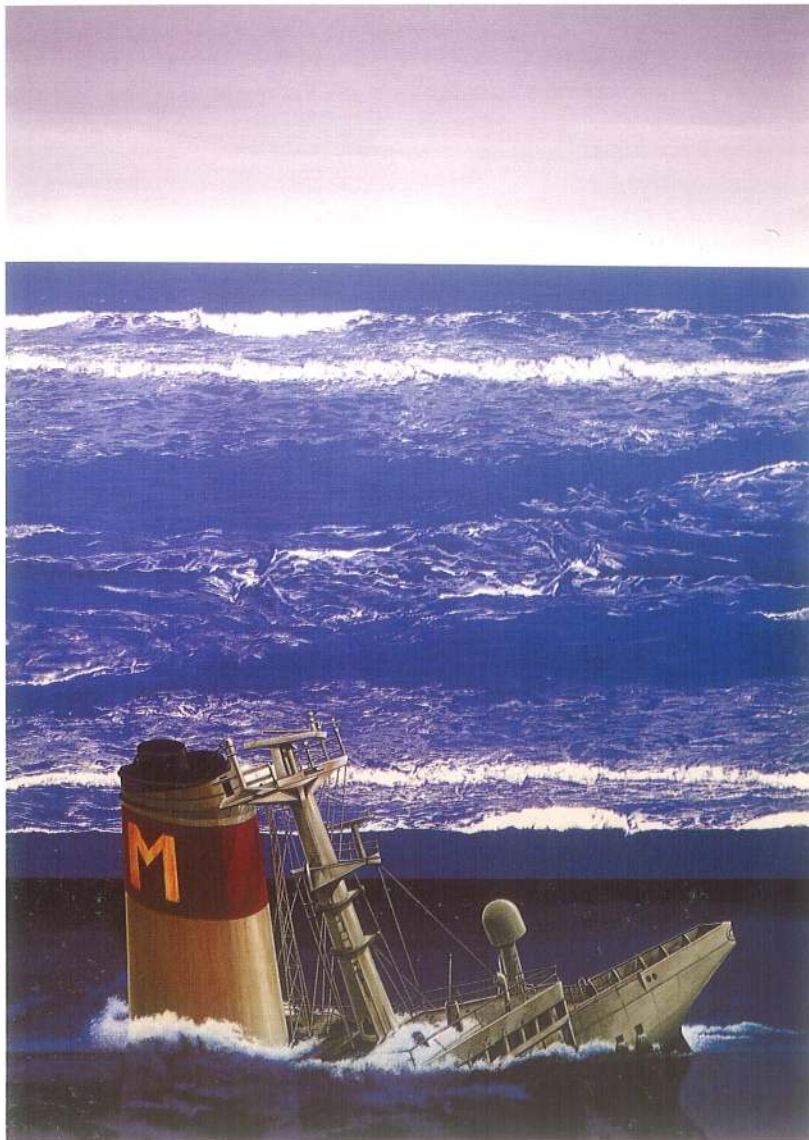
CEL NOSA, 1993 (ACRÍLIC-LLENG, 200 x 200) VIVACE

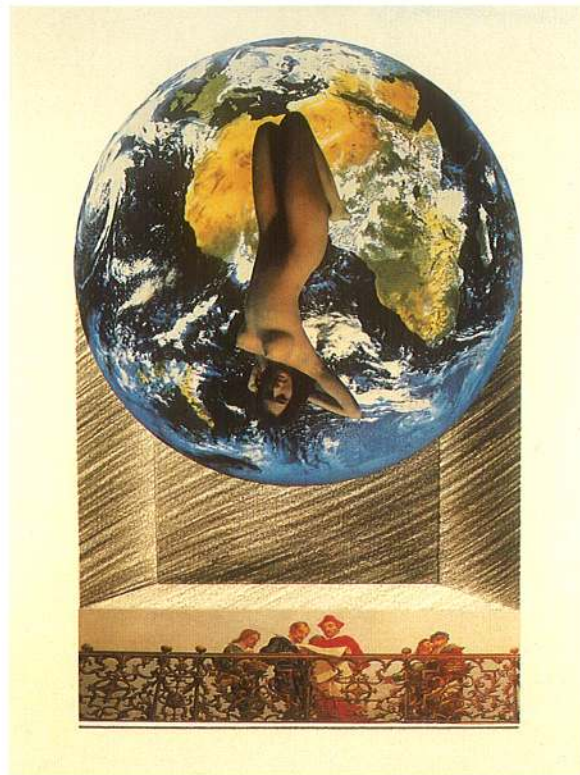
BICIDESCOKEGIRL, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 98) VIVACE

TRES BRANQUES, 1993 (ACRÍLIC-TAULA, 136 x 98) VIVACE

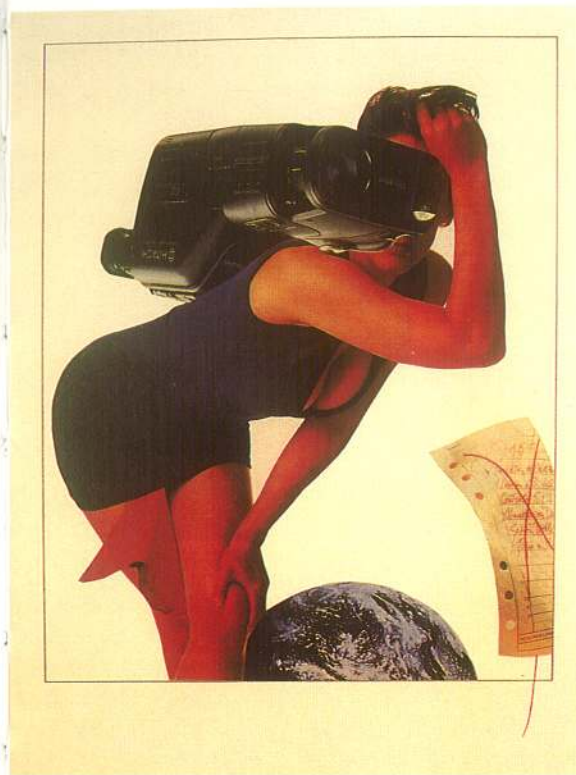
MALASTRUC, 1993 (ACRÍLIC-TAULA, 136 x 98) VIVACE

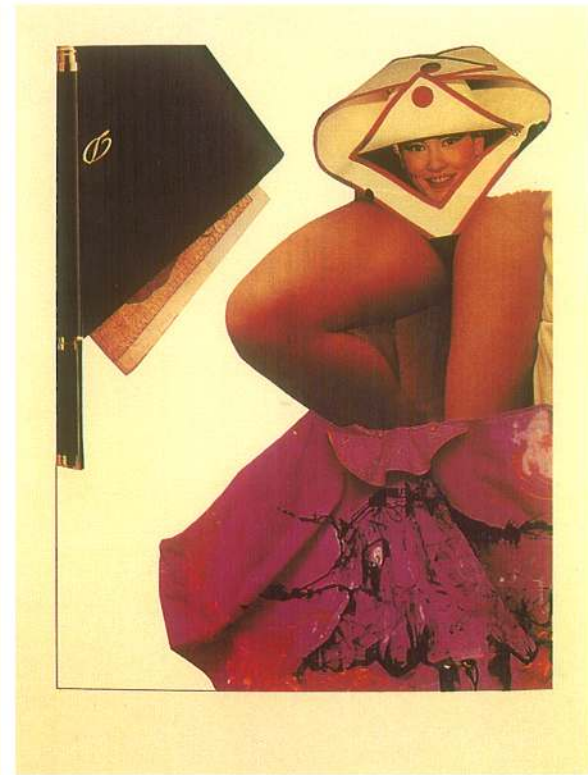
(DIBUIX, FOTO-MUNTATGE)
TANCANT LES PORTES A LA POR, 1993
L'ALÈ DEL VENT, 1993

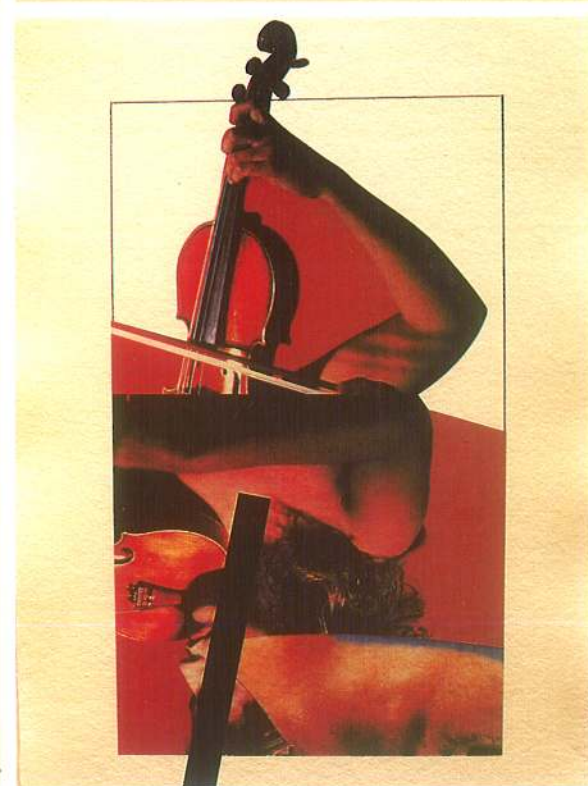
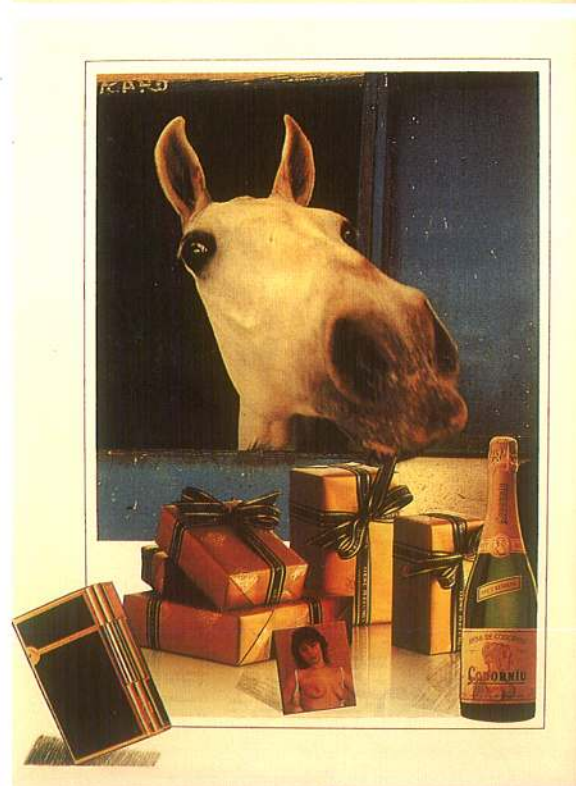
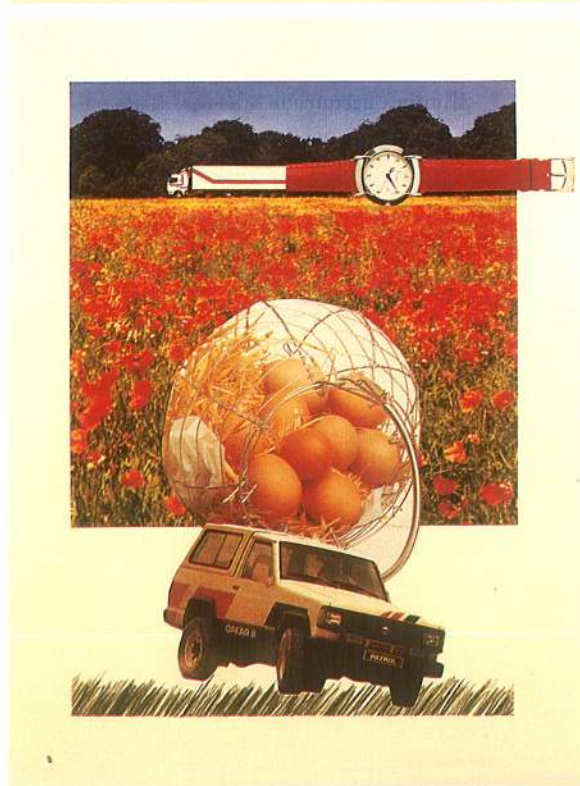
TERRORISME USA, 1993
CAVALL FOLL, 1993

FEIXUGUES RUNES, 1993
MODA-ESPANYA, 1993

LA PRESÓ GLAÇADA, 1993
RITME GALOPANT, 1993

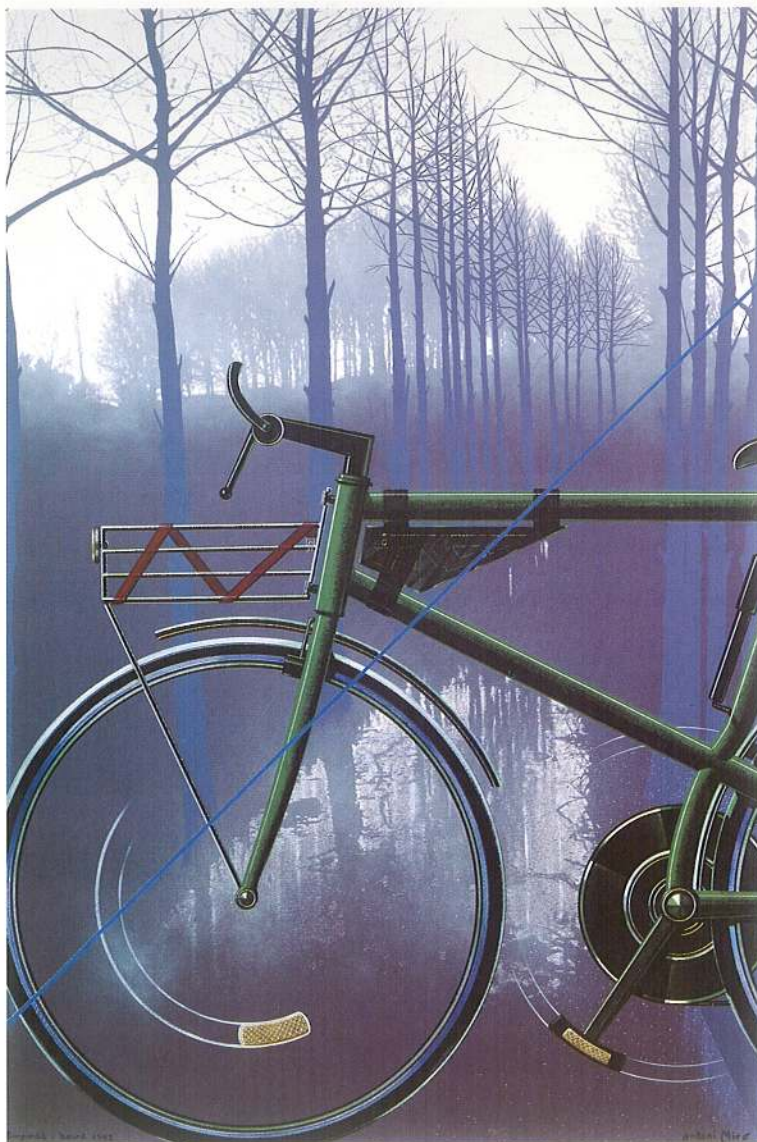

MALETA DADÀ, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68) VIVACE

ALTA SOCIETAT, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68) VIVACE

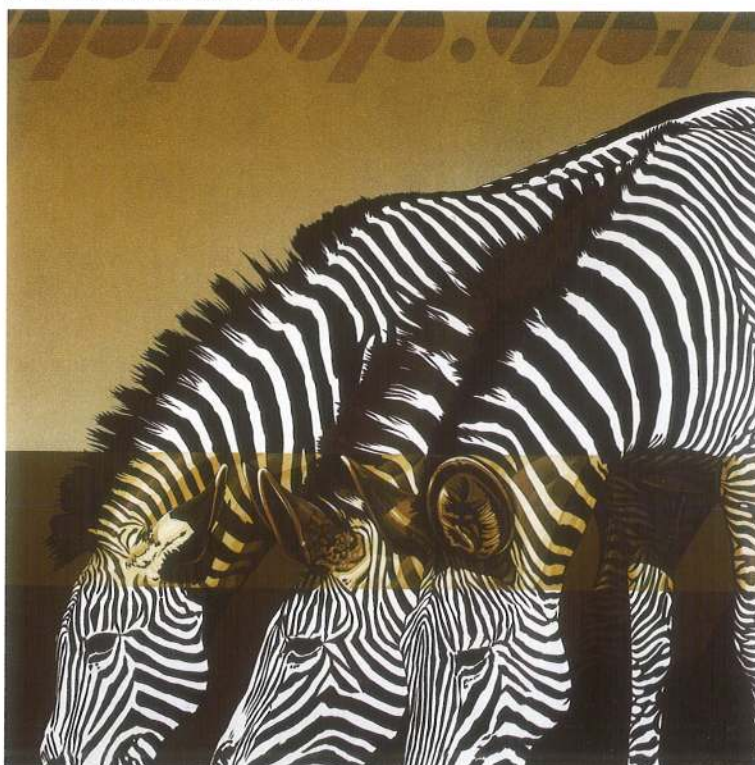

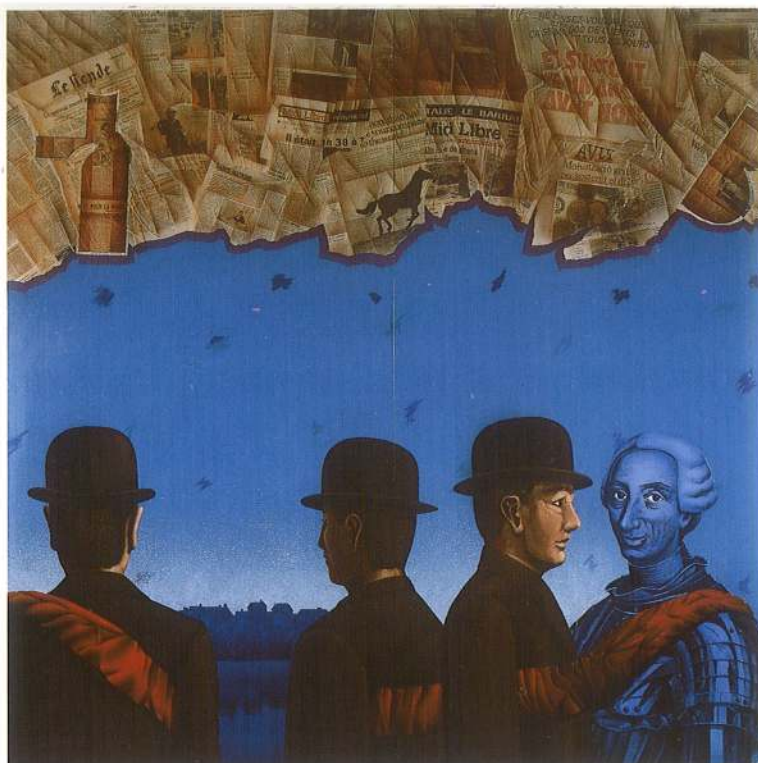
EMPORDÀ I BOIRA, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68) VIVACE

INTRÚS A COFRENTS, 1989-90 (ACRÍLIC-LLENG, 100 x 100)

OP-POP, 1989 (ACRÍLIC-LLENG, 100 x 100)

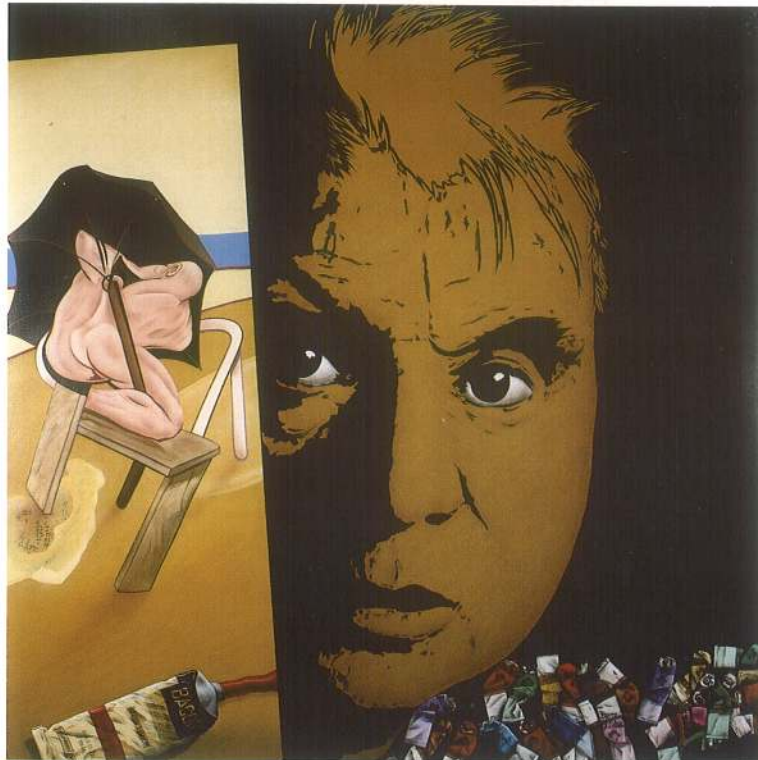

EL MISTÈRI REPUBLICÀ, 1988 (ACRÍLIC-TAULA, 200 x 200, DÍPTIC)

ARISTIDE ESGUARDANT A GALA, 1988 (ACRÍLIC-TAULA, 200 x 200, DÍPTIC)

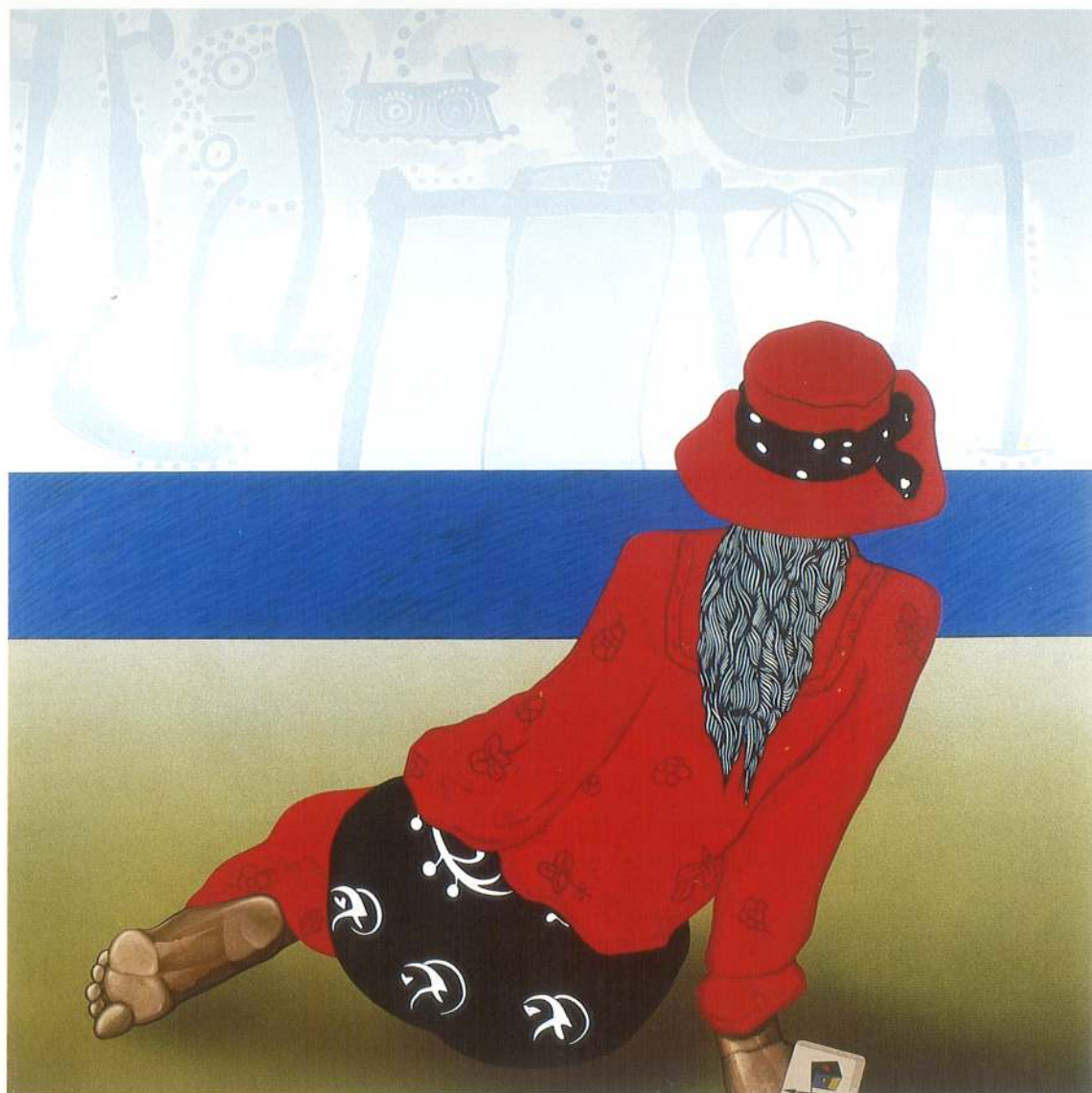

MÓN DE BACON, 1988-89 (ACRÍLIC-LLENC, 200 x 200)

DALÍ, PLÀ I PERSPECTIVA, 1989 (ACRÍLIC-LLENC, 200 x 200, DÍPTIC)

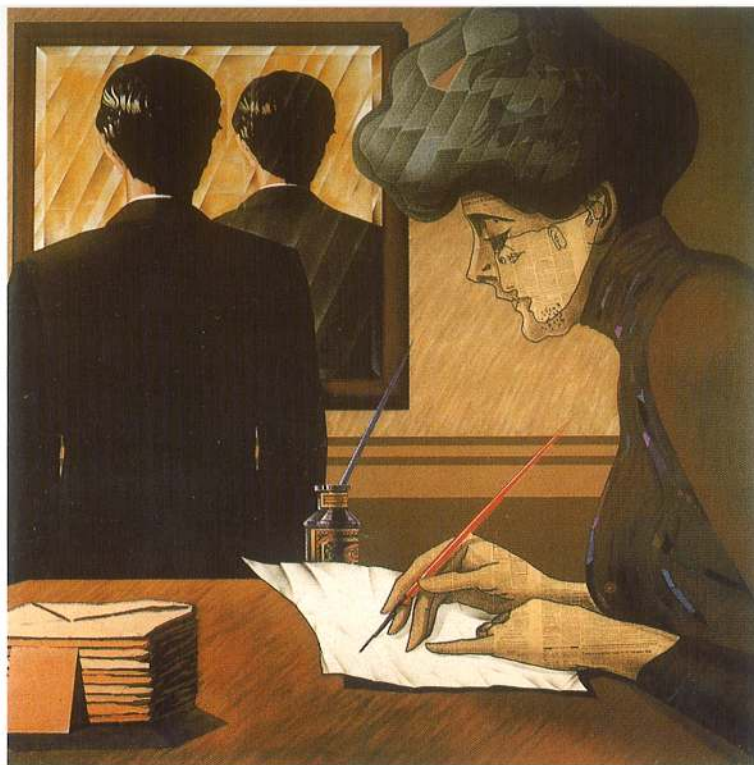

MEDITERRÀNIA, 1988 (ACRÍLIC-LLENG, 200 x 200)

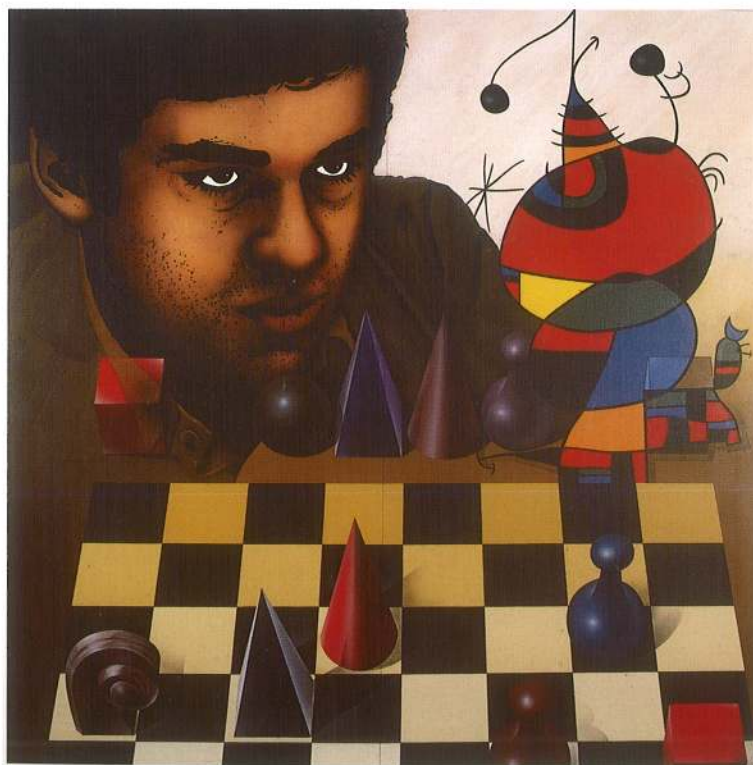

VIGILANTS A L'ALBA, 1989 (ACRÍLIC-LLENÇ, 100 x 100)

HOMÉ D'ESQUENA. 1988 (ACRÍLIC-LLENC, 200 x 200)

KASPAROV, ESCACS I PERSONATGE, 1988 (ACRÍLIC-LLENC, 200 x 200, DÍPTIC)

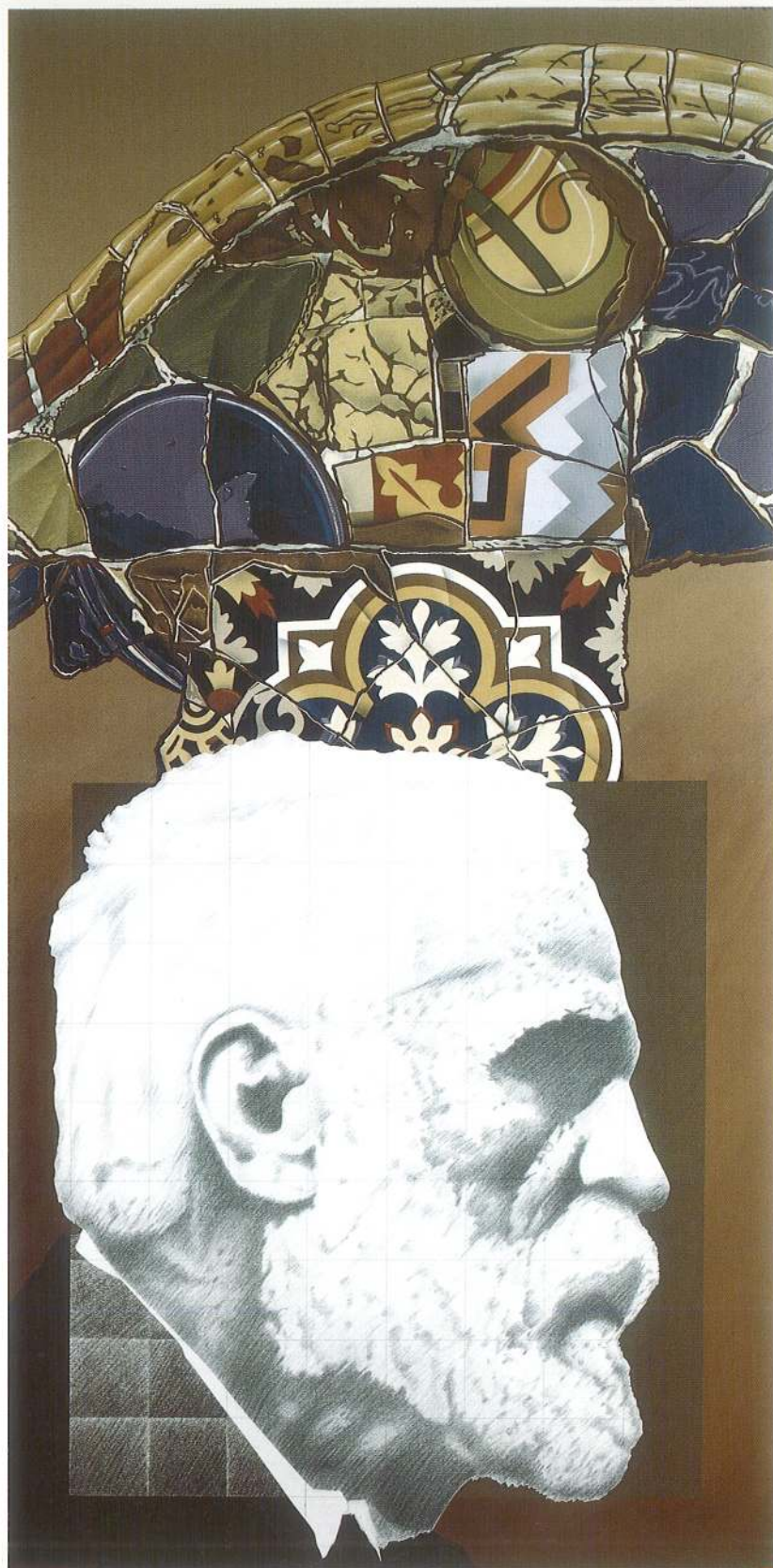

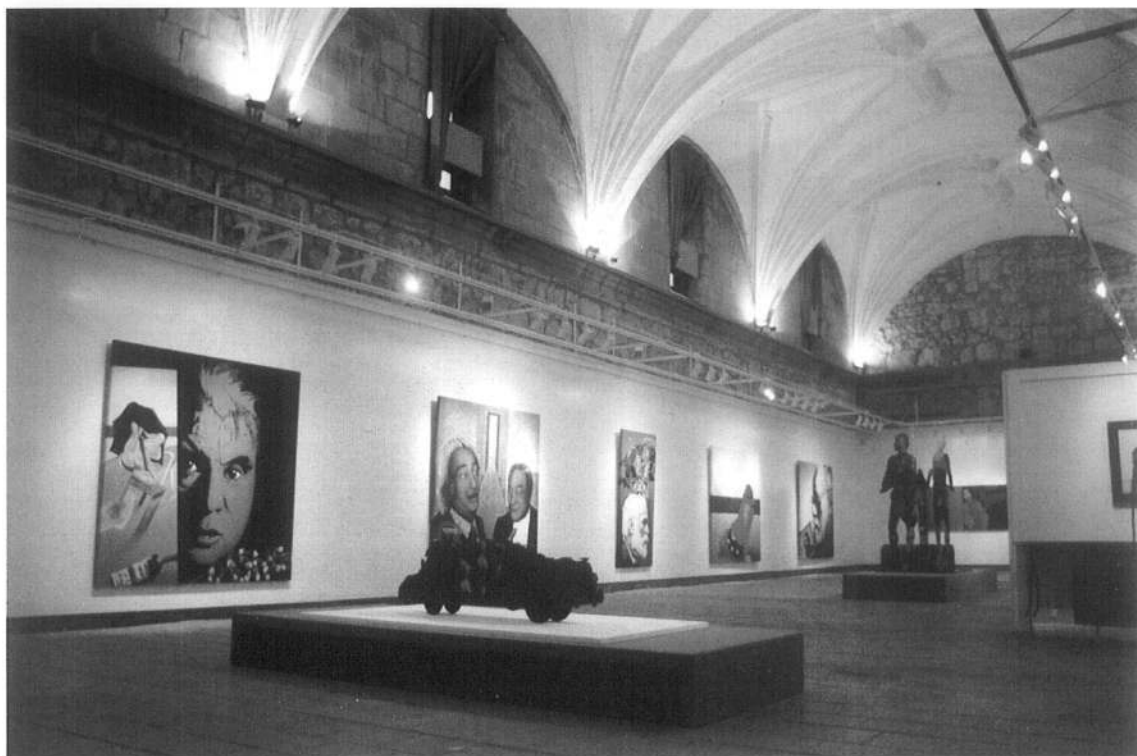
PSICOANÀLISI DE LA PINTURA. 1988 (ACRÍLIC-LLENC, 200 x 200)

FORNALL DE FICCIONS. 1985-88 (ACRÍLIC-LLENC, 200 x 200)

ESTIMAT GAUDÍ, 1989 (ACRÍLIC-LLENG, 200 x 100)

SAN TELMO MUSEDA/S. SEBASTIÁN-DONOSTIA

Antoni Miró, Alcoi, 1944, combina en la seua trajectòria una gran versatilitat d'iniciatives, tant directament de tipus creatiu —en la seua eficaç dedicació a molt diverses modalitats de propostes estètiques— com atenent incansablement el foment i la promoció cultural, especialment —encara que no de manera exclusiva— a les comarques del sud del País Valencià.

Cronològicament no és fàcil d'establir en el conjunt de la seua producció artística una certa cronologia pel que fa a la utilització de recursos, tècniques i opcions estilístiques atés que, de fet Antoni Miró —sobre tot abans d'abordar decididament els rumbs del realisme social— no vacil·lava a experimentar amb tot el que, d'una manera o altra, li arribava a les mans i despertava el seu interès.

Tanmateix, junt a l'esmentada inquietud experimental abocada als diversos vessants dels llenguatges estètics i als diferents mitjans expressius, cal també ressaltar —com una espècie de comú denominador que es manté al llarg del seu itinerari— aqueix afermat tarannà de compromís amb la realitat circumdant i amb el batec global de l'existència quotidiana que, sobretot, s'evidencia i madura en les sèries produïdes durant els tres darrers lustres.

És així com el conjunt de treballs recollits sota les respectives nominacions generals d'«Amèrica Negra», «El Dòlar» o «Pinteu pintura» —per citar-ne algunes— són sens dubte plenament representatives d'aqueixa atenció que Antoni Miró presta a l'extrapolació de la cita històrica, a la seua reutilització com a forta imatge simbòlica, productora d'eloqüents contrastos, o la breu intercessió dels valors plàstics amb els pròpiament vitals.

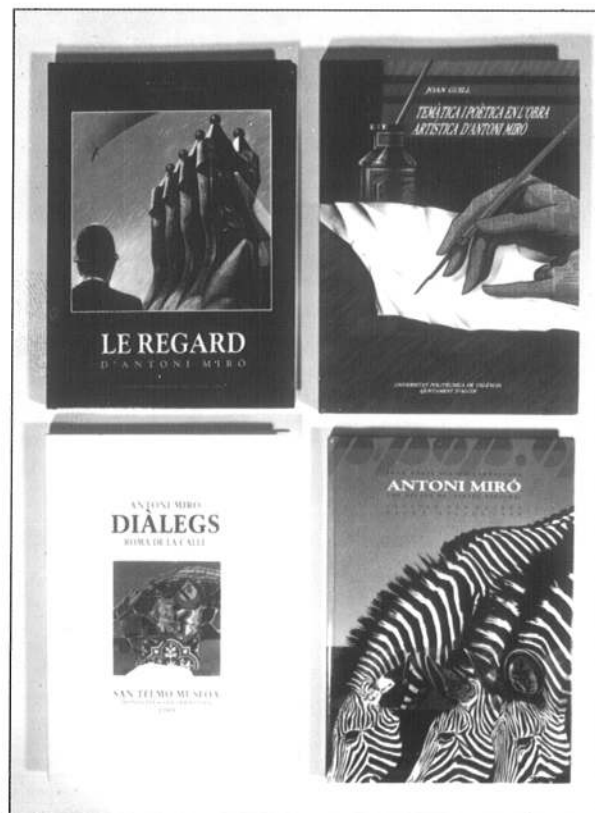
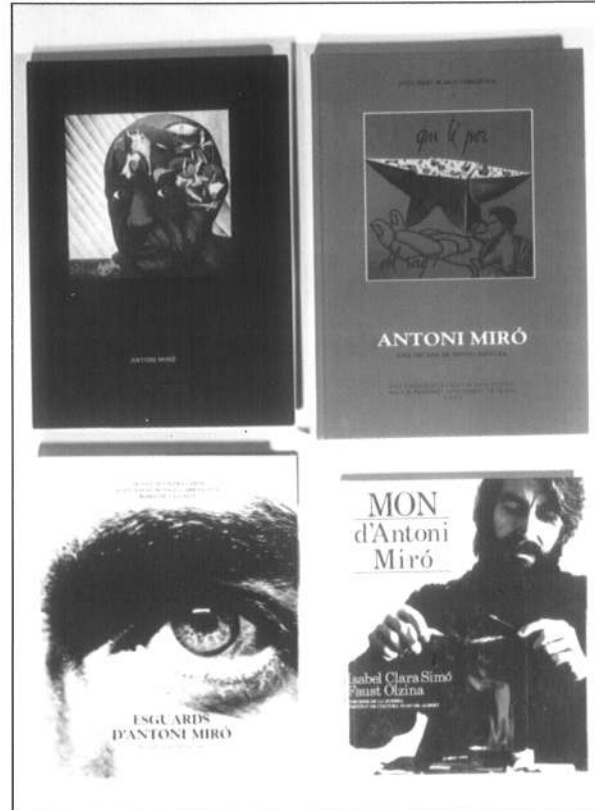
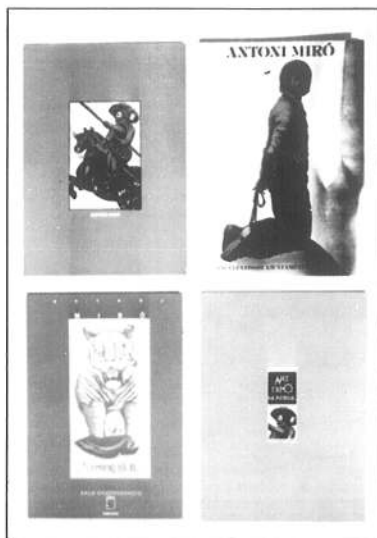
Molt més radicalitzada en els seus plantejaments que altres opcions anàlogues o paral·leles, l'obra d'Antoni Miró —com a crit de denúncia i alliberament— adopta tanmateix en moltes de les seues propostes una gradació creixent des de l'humor, la ironia o la sàtira despiadada, mitjançant els muntatges visuals estratègicament adoptats en les composicions basades en última instància en els explícits codis lingüístics emprats pels mitjans de comunicació de masses, i assegura així —des de dins dels mateixos recursos que fueteja— una inquietant funció catàrtica sobre el subjecte, el qual no es pot limitar a ésser neutral o indiferent contemplador.

Exemple de com utilitzar eficaçment el caràcter comminatori de l'efecte visual, l'obra d'Antoni Miró no està exempta d'un eloqüent índex reflexiu. Perquè si és evident, com s'ha dit, que és la seua una «pintura de conscienciació», no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un remarcable grau de «conscienciació de la pintura».

ROMÀ DE LA CALLE

(DEL LLIBRE "PLÁSTICA VALENCIANA CONTEMPORÀNIA")

- Goodman Gallery, ILLINOIS (USA)
 Jean Baxton, LONDON (GB)
 Woodstock Gallery, LONDON (GB)
 Brian Leeslye, LONDON (GB)
 Philip Thomas, GRASSCROFT (GB)
 Sandra Mason Smith, GREENFIELD (GB)
 Paterloo Gallery, MANCHESTER (GB)
 Universal Art, ONTARIO (Canada)
 Herve Pouzet des Isles, MARSEILLE (Francia)
 Galerie Miroir, MONTPELLIER (Francia)
 Galleria Lo Spazio, BRESCIA (Italia)
 Roberto Bogarelli, CASSTIGLIONE (Italia)
 G.P. Turner, DOVER-KENT (GB)
 Andrey Docker, CHADDERTON-OLDHAM (GB)
 E. Griffiths, GRASSCROFT (GB)
 Peter Burke, LONDON (GB)
 Ketil Brenna Lund, FEDRWSTAD (Noruega)
 B.H. Corner Gallery, LONDON (GB)
 Galleria l'Agrifoglio, MILANO (Italia)
 Modern Art Gallery, ANTWERPEN (Belgica)
 Spanish-American Cultural, NEW BRITAIN (USA)
 Academia Internacional d'Autors, ANDORRA
 Casa Nostra de Suissa, WINTERTHUR (CH)
 Visual Art Center, NAPOLI (Italia)
 Stina Berger, HELSINKI (Finlandia)
 Shepherd House, CHANDDERTON (GB)
 Bruce R. Taylor, FLOKESTONE (GB)
 William Stephen Berry, OXFORD (GB)
 Claudia Romeu, CANNES (Francia)
 Klaus Brenkle, KOLN (Alemania)
 Joachim Ortiz, BERLIN (Alemania)
 M. Thorner, DOVER-KENT (GB)
 Centro Culturale per l'Informazione Visiva, ROMA (Italia)
 V. Berliner Kunster, BERLIN (Alemania)
 Galerie Multiples, MARSEILLE (Francia)
 Galleria d'Arte Moderna, Il Ponte, VALDARNO (Italia)
 Birgita Von Euler, UPPSWALA (Suecia)
 Mona Brenna, DOVER-KENT (GB)
 Sharkey Jean, DOVER-KENT (GB)
 M. Avlanier, MONTGERON (Francia)
 Marlyse Schmid, NIJMEJEN (Holanda)
 David Sampson, LONDON (GB)
 Bob Van Haute-Proost, ZWYNDRECHT-ANTW (Belgica)
 Aimè Proost, ANTWERPEN (Belgica)
 Bruno Rinaldi, BRESCIA (Italia)
 Carlo Paini, BRESCIA (Italia)
 Sari Oltra-Biri, LONDON (GB)
 Poone Dick, DOVERT-KENT (GB)
 Annette Longreen, BIRBEROD (Dinamarca)
 Lilian Gethic, MANCHESTER (GB)
 Peter C. Cardwell, WELLING-KENT (GB)
 Juli Labernia, MONTPELLIER (Francia)
 Wolf D. Grahlmann, HAMBURG (Alemania)
 Gian Piero Valentini, CALCINATO (Italia)
 Julian Pacheco, CALCINATO (Italia)
 Claudio Zilioli, BRESCIA (Italia)
 Tonino Mengarelli, ANCONA (Italia)
 Giorgio Gradara, ANCONA (Italia)
 Ruth Miller, LONDON (GB)
 Philip Mc. Intyre, ARLINGTON (USA)
 Manfred Winands, HAMBURG (Alemania)
 Marian Sneider, MIAMI-FLORIDA (USA)
 Peter Schuster, VIENNA (Austria)
 Floriano de Santi, BRESCIA (Italia)
 Maestri Remo, CALCINATO (Italia)
 Georges Vanandenaerde, ARDOOIE (Belgica)
 Miguel Herberg, ROMA (Italia)
 Libreria Internazionale Einaudi, MILANO (Italia)
 Henry M. Goodman, NILES-ILLINOIS (USA)
 Jochen Lorenz, HAGEN (Alemania)
 Kunshaus Fischinger, STUTTGART (Alemania)
 Rene Henry, GRANDUAUX (Suiza)
 Annikki Vanh Konen, HELSINKI (Finlandia)
 Klaus Wilde, STUTTGART (Alemania)
 Jocelyn S. Malkin, MARYLAND (USA)
 Anna Resuik, PARIS (Francia)
 Frank Orford, LONDON (GB)
 Regina N. de Winograd, BUENOS AIRES (Argentina)
 Olli Seppala, HELSINKI (Finlandia)
 K.H. Mathes, HINDENBURG (Alemania)
 Doris Steffen, KAISERESCH (Alemania)
 Marc Renbins, NEW YORK (USA)
- González Enloe, MÉXICO (México)
 J. Groen-Prakken, AMSTELVEEN (Holanda)
 Natalio Kuik, BUENOS AIRES (Argentina)
 Xavier Menard, CHATEAUBRIANT (Francia)
 J. Levinkind, DUBLIN (Irlanda)
 Abel Magalhaes G. Pereira, HAASRODE (Belgica)
 Svengard, KUNGALU (Suecia)
 Manolita d'Abiol, LA CIOTAT (Francia)
 Bo Larsson, NACKA (Suecia)
 Sala Olstein Sinay, BUENOS AIRES (Argentina)
 Karen Brecht, HEILDELBERG (Alemania)
 Rosen Renee, SEHOTEN (Belgica)
 Pedro Lucas, LISBOA (Portugal)
 Ina Kapp, FRANKFURT (Alemania)
 Horacio Etchegoyen, BUENOS AIRES (Argentina)
 Bernhard Munk, FREIBURG (Alemania)
 Dr. Ohlmeier, STANFENBERG (Alemania)
 David Heilbrunn, ONTARIO (Canada)
 Britta Kinlstrom, LULEA (Suecia)
 Kar Skogen, KONGSBERG (Noruega)
 Jean Paul Blor, PARIS (Francia)
 Leon Tihange, COMBLAIN-LA-TOUR (Belgica)
 A.G.L. Tuns, ROTHERDAM (Holanda)
 Jens Hagen, KOLN (Alemania)
 Angel Garma, BUENOS AIRES (Argentina)
 Galleria della Francesca, FORLI (Italia)
 Biblioteca di Carfenedolo, CARFENEDOLO (Italia)
 Paul Polzin, ESSEN (Alemania)
 Martha Maldonado, BOGOTA (Colombia)
 Ubrirh Spörel, MUNSTER (Alemania)
 Esther Aznar, CARACAS (Venezuela)
 Fran Ruth Cycon, STUTTGART (Alemania)
 Dr. Ehebald, HAMBURG (Alemania)
 Dolores Torres, CARACAS (Venezuela)
 Dr. Fisch, BUENOS AIRES (Argentina)
 Peter Cranzler, HEILDELBERG (Alemania)
 Thomas Nehls, LEVERKUSEN (Alemania)
 Erik Strandholm, VANTAA
 J. Wallingna, EELDE (Holanda)
 Henri Verburgh, UTRECHT (Holanda)
 Willem Weerdeesteg, DORDRECHT (Holanda)
 Joel Zac, STUTTGART (Alemania)
 Jaquelin Pereg, OUTREMONT (Canada)
 Dr. Appy, STUTTGART (Alemania)
 Ira Brenner, PHILADELPHIA (USA)
 M.E. Ardjomandi, GOTTINGEN (Alemania)
 C.P.J.M. Melkelbach, AMSTERDAM (Holanda)
 Kulturverein der Katalanish, HANNOVER (Alemania)
 Circolo Culturale di Brescia, BRESCIA (Italia)
 Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Italia)
 Sala Comunale, ANGIARI (Italia)
 Libreria Feltrinelli, PARMA (Italia)
 Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE (Italia)
 Ass. Artisti Bresciani, BRESCIA (Italia)
 Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Italia)
 North American Cultural Society, NEW YORK (USA)
 V. Schoroer, HAMBURG (Alemania)
 Pischel Fav. BOCHUM (Alemania)
 Esa Ros, HELSINKI (Finlandia)
 Palacio Espasa, CHENE-BOUGERIES-GE (Suiza)
 Andrée Alteens, BRUXELLES (Belgica)
 Leena Lloti, HELSINKI (Finlandia)
 Denie Ferdy, LIERDE (Belgica)
 B. Wichrowski, OVERATH (Alemania)
 Schollaert, WOLUWE (Belgica)
 Jens Hundrieser, CLADHECH (Alemania)
 Moortemans, BRUXELLES (Belgica)
 Dendarieta, LIEGE (Belgica)
 Associazione di Solidarieta, PERGONA (Italia)
 Alexandre Butsenko, KIEV (Ucraina)
 Bcecbir, KIEV (Ucraina)
 Roberto Carghini, PERGOLA (Italia)
 Rossana Cerretti, BRESCIA (Italia)
 Hotel de Ville, SAINT-GILLES (Francia)
 Anna Pia C. Temperini, PERGOLA (Italia)
 Ecole Hyacinthe-Delorme, MONTREAL (Canada)
 Bottega delle Stampe, BRESCIA (Italia)
 Silvana Sabbetuce, PERGOLA (Italia)
 Aurelia Galletti, BRESCIA (Italia)
 H. Karnac, LONDON (GB)
 Moldavian Cultural, Kishinev (RSS-Moldavia)
 Yevguen Corpachov, KIEV (Ucraina)

Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA
 Museu de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO
 Museu Municipal de Mataró, MATARÓ
 Museum Oldham, LANCESHIRE (Anglaterra)
 North Chadderton Modern School, LANCS (Anglaterra)
 Museu d'Art Contemporani de Vilafamés, VILAFAMÉS (Castelló)
 Palau de la Diputació d'Alacant, ALACANT
 Collection NMS Tiptoe, LONDRES (Anglaterra)
 Comune di Parigi, MILÀ (Itàlia)
 Museu de Pintura «Azorín», MONÓVER
 Museo de Arte Contemporáneo de León, LLEÓ
 Comune di Pesaro, PESARO (Itàlia)
 Musei d'Arte Moderna di Sassoferrato, SASSOFERRATO (Itàlia)
 Museo de Arte (Palacio Provincial), MÁLAGA
 Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, EIVISSA
 Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI
 Museo de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA
 Musée d'Art a Łódź, ŁÓDŹ (Polònia)
 Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba)
 Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA
 Musée d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE
 Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polònia)
 Museo de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE
 National Museum in Bytom, BYTOM (Polònia)
 Museu Internacional de la Resistencia «Salvador Allende», SANTIAGO DE XILE
 Museu Internacional Escarré, CATALUNYA NORD
 Museu del Monestir de Vilabertrán «Fons d'Art Avui», VILABERTRÁN
 Museu d'Art Contemporani d'Elx, ELX
 Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans, BANYOLES
 Museo de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE
 Collezione Università d'Urbino, URBINO (Itàlia)
 Museo Etnográfico Tiranese, TIRANO (Itàlia)
 Palazzo delle Manifestazioni, SALSSOMAGGIORE (Itàlia)
 Palau de l'Ajuntament d'Alacant, ALACANT
 International Psychoanalytical Association, LONDRES (Anglaterra)
 Museo Pierrot-Moore, Fons Gràfic, CADAQUÈS
 Kupferstichkabinette der Staatlichen Museum, BERLÍN (Alemanya)
 Museen Kunstsammlungen Dresdens, DRESDENS (Alemanya)
 Museu de Sargadelos, LUGO
 Sigmund Freud Museum, VIENA (Austria)
 Museu de Dibuix «Castillo de Larrés», SABINÁNIGO
 Verband Bildender Künstler der, BERLÍN (Alemanya)
 Col·lecció Gràfica del Museu de Belles Artes, VALÈNCIA
 Musée Ariana d'Art et d'Histoire, GINEBRA (Suïssa)
 Museum der Bildenden Künste zu Leipzig, LEIPZIG (Alemanya)
 Herzog August Bibliothek, WOLFENBÜTTEL (Alemanya)
 Museu de l'Obra Gràfica del Reial Monestir, EL PUIG
 Museu de la Festa, Casal de Sant Jordi, ALCOI
 San Telmo Museoa, San Sebastián-DONOSTIA
 Panstowowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia)
 Ukrainian Museum Art, IVANO-FRANKISVSK (Ucraïna)
 Fons d'Art, Xarxa Cultural, BARCELONA
 Centre d'Art i Comunicació Visual «E. Sempere», ALACANT
 Museu de Belles Arts, Arte Eder Museoa, VITORIA-GASTEIZ
 Museu Nacional d'Art, LVIV (Ucraïna)
 Museu de l'Almodí, XÀTIVA
 Museu d'Art Occidental, KIEV (Ucraïna)

AJUNTAMENT D'ELX / REGIDORIA DE CULTURA

EXPOSICIÓ D'ANTONI MIRÓ
SÈRIES: PINTEU PINTURA I VIVACE
DESEMBRE 1993 - GENER 1994

MUSEU D'ART CONTEMPORANI D'ELX